

engang standsede, før han havde naaet min Tidsalder, blev jeg mere betænkelig. Endelig gød den høitærede Finantsminister den sidste Draabe i Bøgeret, som bragte det til ganske at flyde over for mig, hvad jeg aabent vil bekjende; da han troede at kunne anføre et Argument, der skulde vise, at ogsaa jeg ved mine Handlinger havde erkjendt, hvad jeg nu syntes ved mine Ord at ville modsiges, at der var en Decadence tilstede i Finantsferne, og da han derfor antydede, at han i Finantsministeriets Archiv havde fundet Arbejder fra min Gaand, som han meente, at jeg ikke havde gjort for min Fornøielse alene, og som gik ud paa at skaffe forøgede Indtægtskilber tilvoie ved Paalæg af nye Skatter — da blev dette den ulykkelige Foranledning til, at jeg i Gaarsmødet begjærede Ordet. Jeg kan nu ikke Andet end i høi Grad beklage, at det er blevet givet mig saa seent, idet jeg, naar jeg dog engang skal udtale mig, vil blive nødsaget til at bruge flere Minuter dertil, end Thinget for Tiden kan være villigt til at skjænke mig. Jeg skal først vende mig til det specielle Punkt, som har givet den hele Anledning til, at jeg nu har taget Ordet. Det er fuldkommen rigtigt, som den høitærede Finantsminister antydede, at jeg i sin Tid havde for Die at gjøre Skridt til at indføre en Forøgelse i vore Skatter, men jeg maa paa det Bestemteste vise fra mig, at deri skulde ligge det Allerfjerneste, som kunde give Grund til at antage, at jeg havde meent, at Finantsfernes Stilling var betænkelig, eller at jeg i saa Henseende var bleven ledet af Hensyn til Kravet paa de til at dække Udgifterne nødvendige Midler. Jeg maa bede de ærede Medlemmer om at erindre, at der dengang fandt en Sondring Sted mellem Fælles og Særligt, og at det kunde være af allerhøieste Betydning at frembringe Indtægtskilber, som særligt fløde for den fælles Deel af Indtægterne; jeg maa fremdeles bede erindret, at der hos mig var en fuldkommen Overbeviisning tilstede om, at Kongeriget var forholdsvis for høit bebyrdet, og at jeg derfor vel kunde have megen Anledning til at forsøge paa, om det ikke skulde kunne lykkes ved Indførelsen af nye Beskatninger, der maatte siges at være ganske i Tidens Aand, og som man næsten kunde betragte det som en finantsiel Reittethed, at man

ikke havde grebet til for længe siden, at ubjævne det Misforhold, der var tilstede. Jeg havde ikke den fjerneste Anelse om, at der deri skulde kunne ligge en Anthydning af, at der ikke var Penge nok. Uagtet jeg ganske vist til det Tidspunkt havde den Sorg, at en meget rig Indtægtskilde, som i en lang Arrække havde givet saa overordentligt store Bidrag til Afholdelsen af vore Udgifter, stoppede eller idetmindste formindskedes saa bethdeligt, at man endog allerede dengang fra alle Sider og i høie Toner udstødte Advarselstraab over den fortrykte finantsielle Tilstand, hvori vi vilde komme, saa var jeg dog personlig fuldstændigt overbevist om, at en sliq Opfattelse var fuldstændigt urigtig, og at der ikke var den fjerneste Grund til at tvivle om Statens finantsielle Evne. Dog løse Ord i saadanne Forhold ere jo ikke meget afgjørende; man vil kunne staae og sige, at Finantsferne ere i en forfærdelig Forfatning, at man opspiser Indtægterne, at man stadigt gjør større Gjælb, at man lever paa de sidste Restes af fordums Storhed, og at Efterslægten vil synke ned i Armod og Elendighed — alt Dette vil man kunne sige, og der vil altid være Folk nok, som ville troe det. Der har her i Landet været en Arrække, der gaaer langt tilbage, lige til Frederik den 6tes Tid, da det var blevet en af det liberale Parties Hovedfortjenester ved enhver Veilighed at udraabe, at vor finantsielle Tilstand var aldeles fortvivlet; den havde naturligtviis ogsaa virkelig været det en lang Tid igjennem, men det var først meget senere, at hii mere almindelige Forvisning om de fortvivlede finantsielle Forhold kom til at gennemtrænge den store Masse, og, medens Forholdene altsaa dog nu vare aldeles forandrede, medens vi vare komne ud over de sørgelige Aar, og medens vi i finantsiel Henseende gik frem Aar for Aar med stærke Skridt, blev man ikke bestomindre ved uafsladeligt at fortælle os, at vi i Henseende til vore finantsielle Forhold vare en af de ulykkeligste Stater i Europa. Jeg vil dog engang gribe en saadan Udtalelse fast, jeg vil engang tage nogle bestemte Tal og opfordre Enhver til at vise, om han er istand til at rokke et eneste af dem. Det er nemlig det Behagelige, at disse Aar nu ligge langt tilbage, og at det hele Materiale derfor nu ligger